

Wat in mijn hart leeft

Schola antiqua zingt het lied Attende domine.

'Rechterhand van de Vader, hoeksteen,
weg van het heil, toegang tot de hemel,
was de smetten van onze zonden af.'

De lezing van vandaag is genomen uit het boek van de profeet Joël, hoofdstuk 2, vanaf vers 12.

De profeet Joël zegt ons: 'Niet je kleren moet je scheuren, maar je hart.' We maken ons dikwijls zorgen over ons uiterlijk - hoe wij overkomen bij anderen - maar God ziet wat er vanbinnen, in onze harten is. Komt dat bij mij over als bedreigend of als een verlossing? Hoe zou ik, terwijl ik hier nu zit, beschrijven wat er in mijn hart is?

Steeds weer spreekt deze lezing van Gods vergiffenis en genade. In tegenstelling tot bij ons mensen, kan men er bij God op vertrouwen dat Hij nooit wrok koestert, maar dat Hij ons liefdevol zal omhelzen wanneer we onszelf naar Hem toekeren. Geloof ik in deze vergiffenis? Wil ik deze vergiffenis?

Ook al zijn deze woorden duizenden jaren geleden opgeschreven, toch spreekt God hierin nu tot ons. Terwijl ik deze passage nogmaals beluister, hoor ik haar deze keer als gericht tot mij. God spreekt mij persoonlijk aan.

Hoe reageer ik, hier en nu, op dit appèl dat op mij gedaan wordt? Wat zou ik nu tot God willen zeggen?